

hvad der er i forbyrderst strafbart og hvad der kan forfølges. Jeg vil derfor ret indstændig fraraabe, at vi gaae ind paa Justitsministerens Forslag, og naar den ærede sidste Taler har sagt, at vi, ved ikke at gaae ind derpaa, ifølge Ytringer af Justitsministeren lægge Hindring i Veien for denne Lovs Tilstedekommen, da kan jeg paa ingen Maade lægge den Bægt derpaa, som den ærede sidste Taler har gjort. Jeg maa tilstaae, det er noget i en Justitsministers Münd for mig fuldkommen Ubegribeligt, at man, fordi man ikke kan faae et enkelt Punkt af Lovens, vil true med at standse en saa stor og vigtig Reform, en Reform, der er saa vanskelig at bringe tilstede, og i Anledning af hvis Tilstedebriagelse man allevegne, som ogsaa her, ret meget maa ønske sig tillykke. Det er mig ubegribeligt, at man kan ville standse en saadan Lov, fordi en enkelt Post deri ikke behager, især da Intet dog var naturliger for den ærede Justitsminister, naar han virkelig følte en saa alvorlig Trang til den omhandlede Paragraph, end netop som Justitsminister i Justitiens Interesse at sige: jeg vil og kan ikke forsvare — og det kan en Justitsminister vanskelig — at standse det hele store Arbejde; men jeg forbeholder mig at bringe denne Paragraph frem som en særskilt Lov, for at den kan blive ubergivet særskilt og særlig Behandling. Jeg formaaer ikke at forestille mig Muligheden af, naar saa vidt kommer, at dette fortjensfulde Arbejde, der her foreligger, har gjennemgaaet de forskjellige Stadier og maatte kunne udkomme som Lov, at det da noget Dieblil kunde falde selv den ærede Justitsminister, som har sagt disse uhyllelige Ord, men om hvis gode Billie for Landets Ret og Retspleie jeg ikke nærer mindste Tvivl, ind, at gjøre disse Ord til Gjærning; jeg er overbevist om, at han to Gange vil betænke sig paa at gjøre det; men gjør han det, da maae vi rigtignok tilstaae, at Skaden maaskee vil være vor, men Skammen i Sandhed ikke.

Formanden: Den sidste Ytring af den ærede Taler var ikke berettiget.

Den første Landstingsmand for 10de Kredes har Ordet.

Lehmann: Da jeg i sin Tid af mange Grunde frabad mig at komme ind i Udvalget, vilde jeg selvfølgelig ikke have gjort Forsøg paa at tage nogen Deel i Forhandlingen, selv om jeg ikke ved Sygdom havde været forhindret fra at overvære den sidste Forhandling, og jeg skalbe heller ikke idag have taget Ordet, hvis ikke den ærede næstsidste Talers Ytringer dertil havde givet mig Anledning. Det er aabenbart ikke de af Justitsministeren for Ændringsforslaget anførte Grunde, der kunne have bestemt den ærede næstsidste Taler til den Beslutning, som han forkyndte, thi jeg har, hverken ved at gjennemlæse Forhandlingerne under Sagens anden Behandling eller ved idag at paahøre, hvad Justitsministeren har anført, deri kunnet finde det Allermindste, som i Blifseligheden kunde fortjene Navn af Grunde. I ethvert Tilfælde er Sagen ved det, der af den ærede Ordfører blev opløst, stillet saa klart, at jeg fra Begrundelsens Side ikke trøer, der kan være nogensomhelst Anledning til Tvivl. Det maatte da altsaa være den Autoritet som Retskyndig, den ærede næstsidste Taler tillægger Justitsministeren, der i saa Henseende havde bedøget ham, og jeg for mit Vedkommende skal paa ingen Maade nægte, at der gives Tilfælde, hvor Autoriteter, om de end ikke kunne træde istedetfor Grunde, dog kunne gjøre disses Savn mindre følelig. Jeg holder mig f. Ex. overbevist om, at det høie Thing har følt en stor Beroligelse ved denne saa indvillede og omfattende Sags Behandling at kunne støtte sig til to saa udmærkede Autoriteter, som Udvalgets Formand (Krieger) og Ordfører (Brock); men det høie Thing har da tillige haat Vellygthed til at see ind i den Maade, hvorpaa Justitsministeren har behandlet og drøftet hele denne Sag her i Thinget, og til at bedømme, hvorvidt den Frygt har været begrundet, som jeg i al Bestedenhed tillod mig at antyde, at Justitsministeren sav-